

CLOSE UP

I „Berlingske Aftenavis“ den 23/6 d.å. kunne man læse en af *Simon Hjaltegaard* signeret artikel om tysk film, i første række om *Frank Wisbar*, der meget smagfuldt præsenteredes som en af de vesttyske instruktører, der „slår os med knyttnæver i synet“. Hjaltegaard forekom rigtig nok også selv noget forslået efter mødet med Wisbars film, som han sætter meget højt, takket være deres „gruopvækende“ realisme. Så realistiske er Wisbars film – påstår Hjaltegaard –, at det danske publikum hidtil kun har set „Hajer og småfisk“; „den fik de fleste vist nok af.“ Det er næppe galt at påstå, at de fleste fik nok af Wisbar, da de havde set hans første film om den anden verdenskrig, men det er desværre ikke rigtigt, at vi blev forskånet for de følgende film. Vi har set både „Våd asfalt“, „Den fortabte Armé“ og „Officersfabriken“ – alle sammen film, der bekræftede det første indtryk af Wisbar som en sentimental og forloren instruktør, der kun havde de nemmeste almindeligheder at fortælle. I „Kosmorama 36“ findes en artikel, der behandler Wisbars karriere med nogen skepsis over for hans talent og mod; hans seneste film giver ikke anledning til revision af denne bedømmelse.

I Kirkelig Filmforenings blad „Kirke og Film“, der bringer korte anmeldelser af alle nye film på det hjemlige repertoire, finder man sjældent overraskende, endstige videre skarpsindige vurderinger. I nr. 7 (20. juni 1961) er vi dog stødt på en analyse, der er i højeste grad bemærkelsesværdig, fordi den er et eklatant eksempel på, hvor langt ud i det ansvarsløse, man kan komme, når det ikke er filmene, men egne ortodokse meninger, der interesserer anmelderen. Under overskriften „Den ny livsbekræftelse i fransk film“ er *Jan Nissen* ude for „at slå på tromme for en bestemt ung fransk instruktør: *Claude Chabrol* og ganske særligt for hans sidste film.“ Man forbereder sig på en interessant gennemgang af „*Les Godelureaux*“, men det er hverken denne film, eller hans næstsidste „*Les bonnes femmes*“, ja sågar ikke hans trediesidste „*A double tour*“, artiklen drejer sig om. Det er derimod „*Pariserroser*“ („*Les jeux de l'amour*“), som *Jan Nissen* snedigt bruger som bevis på, at livsbekræftelsen nu endelig er brudt igennem hos *Chabrol* og dermed i fransk film. At filmen er skrevet og iscenesat af *Philippe de Broca* synes ikke at ge-

ner *Nissen*, da denne overhovedet ikke er nævnt i artiklen. At *Chabrol* har været impliceret i „*Pariserroser*“ er rigtig nok, men det har han som bekendt været i adskillige af de nye franske film, og man kunne med lige så stor ret tilskrive *Chabrol Truffauts* „*Ung flugt*“ og *Godards* „*Aandeløs*“. Medmindre *Jan Nissen* sidder inde med private oplysninger om den kunstneriske ansvarsfordeling i tilfældet „*Pariserroser*“, og i bekræftende fald er det ukorrekt at foreholde læserne sådanne, er hans artikel mildest talt en vildmand af de mest enorme. Metoden må siges at åbne vide perspektiver for filmkritikken, og vi kan vanskeligt overskue, hvad man på denne måde kan bevise om filmkunstnere.

Bygger således hele artiklen på en misforståelse, indeholder den samtidig en række horrible postulater, hvoraf vi blot skal viderebefordre et enkelt. Vi er enig med *Nissen* i, at „*Pariserroser*“ er en spændende og kompliseret ironisk film, men hvad angår årsagerne til, at filmen er sådan, må vi erklære os dybt uenige. I følge *Nissen* viser *Chabrols* (sic) troskab mod kirken og kristendommen sig „i den nye film som en ejendommelig markant „folkereligios“ frejdighed hos livelskeren *Viktor*, en sært letfærdig, ironisk fremført, men alligevel på en eller anden måde positivt ment „glad kristendom“, om man vil, som ytrer sig ved hjælp af *almensprogets* religiøse rester, være sig: Gud være lovet, fred i sjælen, sig Vorherre en tak, blomster fra Paradis, Mariehønen op i himlen, kirkeligt bryllup med *Mendelssohn* og hele bibetoget o.s.v. Jeg skal på dette sted ikke fortabe mig i de fristende subtitlitter angående det folkereligiose kristelige standpunkt i en moderne og om man vil „sækulariseret“ film som denne, blot understrege, at den i sin dristige livet-er-dejligt-holdning utvivlsomt er at opfatte også og ikke mindst som et uhyre bevidst (og bevidst komisk-letsindigt) svar på den velkendte forkrampede Guds- og nådefordelte traurighed i nyere tids kunst og litteratur.“ Denne prøve på de nissenske subtitlitter turde formodentlig være tilstrækkelig. Hele opsatsen synes os at være et ualmindeligt harsk eksempel på den selvglade og selvtilfredse faccon, hvormed sociologer, kulturfilosoffer og moralister nasser sig ind på filmkunsten. Vel vidende, at vi udsætter os for at blive opfattet som glade kristne, vil vi tillade os et Vorherre bevars.